

Колко пжти той се е обезсърдчавалъ и отново насърдчавалъ! Колко пжти той се е отчайвалъ и дохождалъ до самоубийство! Колко пжти е бивалъ освиркванъ и подиграванъ! Това, обаче, никой не знае. Ние се намираме предъ единъ резултатъ. Четемъ книгата, възхищаваме се и пожелаваме и ние да бждемъ като него поети. Какъ, по какъвъ начинъ може да се постигне това, не се интересуваме. Поеътътъ трѣбва да мине презъ голѣми страдания. Нѣма поетъ въ свѣта, който да не е страдалъ. И тука е спазенъ закона за съотношенията, а именно, между страданията и постиженията.

Следователно, между физическия, сърдечния, умствения и волевия животъ на човѣка сжществува известно съотношение. Възъ основа на това съотношение, може точно да се опредѣли, следъ колко време крайниятъ материалистъ може да стане краенъ идеалистъ. Преди години дойде при мене единъ варненски адвокатъ, по убеждение социалистъ, и като се разговаряхме по различни въпроси, казахъ му, че следъ четири години нѣма да остане поменъ отъ сегашнитѣ му убеждения. — Не е възможно това! Азъ съмъ убеденъ социалистъ. — Запиши това, което ти казвамъ, и ще провѣришъ, дали говоря истината. Две години следъ това той се ожени, роди му се момиченце. Съ жена си живѣеше добре, обичаше я. Една вечеръ отишълъ на събрание и се позабавилъ малко повече отъ обикновеното време. Жена му била въ кжщи, работѣла